

Un projecte de gran volada

El dia 23 de novembre passat, va tenir lloc a Girona un fet protocolari que, segons la nostra opinió, és l'inici, la plataforma de llançament, d'un projecte de gran volada i que haurà de tenir conseqüències importants, de vegades difícils de preveure, per a la ciutat i les comarques del nord-est de Catalunya. En efecte, aquell dia la Universitat Autònoma de Barcelona, l'ajuntament de Girona i la Diputació signaven uns acords que han de permetre començar les obres d'adequació i transformació de l'antic edifici de Les Àligues, seu històrica de la universitat gironina, el convent de Sant Domènec i sectors annexos, en el nucli central de l'Estudi General de Girona, que aplega, de moment, el Col·legi Universitari (seccions de Lletres, Ciències i Dret), l'Escola Universitària de Professorat d'E.G.B. i l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials.

Aquest fet, la transcendència del qual és impossible d'abastar ara com ara, consolidarà una primera etapa, dotant d'un espai físic, d'un campus, cada cop més necessari, l'Estudi General, però de cap manera pot tractar-se d'una operació finalitzada: cal que anem més enllà, que s'incorporin altres estudis que ja han estat sol·licitats (Escola de Turisme), que s'ampliïn els estudis que avui mateix es realitzen amb uns segons cicles creatius, nous, que tinguin continuïtat els estudis de tercer cicle ja endegats i que se n'incorporin d'altres, caminant vers un objectiu concret, que d'ençà de l'acte protocolari del pacte sembla molt més factible que mai, que no és altre que la creació de la Universitat de Girona, una universitat que pot defugir, i hauria de comprometre's a fer-ho, la massificació; una universitat més petita, funcional, eficaç, feta —com volien els filòsofs grecs que fossin les seves ciutats— a mesura de l'home.

El camí és obert. Només depèn de nosaltres, de tots nosaltres, arribar al final.

JOSEP M. NOLLA

Can Panxut, espai teatral nou

El remodelatge d'un teatre és sempre motiu d'orgull i esperança per aquells que estimem, fem i vivim el Teatre de prop. Orgull perquè suposa un reconeixement implícit a la nostra afició-vocació per part dels responsables teatrals que les impulsen, generalment les administracions. I esperança perquè cal suposar que el remodelatge de l'edifici no es donarà aïllat i anirà subjecte a una programació eminentment teatral, i a un seguit d'activitats al seu entorn.

Malauradament la infraestructura teatral del País no està pas a l'altura de l'activitat que li donen els grups, professionals o no. Si l'aspecte general és decebedor (ni els mateixos teatres municipals tradicionals no estan ben dotats en relació a la seva importància), la situació s'agreuja quan arribem a pobles més petits on fins i tot edificis de nova planta no han previst cap atenció a l'espectacle teatral. Això ho podem constatar perfectament la majoria dels grups de la nostra agrupació en les nostres periòdiques representacions.

Per això, quan un poble com el de Salt és capaç d'endegar el remodelatge d'un espai, a Can Panxut, i fer-ho des del punt de vista teatral, amb la clara visió de dotar-lo de les múltiples possibilitats de què es disposen (l'aprofitament de l'escenari en els dos sentits n'és un exemple) es mereix l'aplaudiment del públic i de la gent de la faràndula. En el cas de Can Panxut de Salt s'afegeixen els avantatges per la seva proximitat amb Girona, que li pot donar una més activa vida, teatralment parlant, que si fos en un altre nucli aïllat. Al marge de les possibilitats anunciades a la premsa d'establir-hi el CAT, que aquest seria un altre tema, Can Panxut pot funcionar com un segon teatre de Girona.

Un cop fet aquest remodelatge els grups de les comarques gironines esperem que can Panxut, a més de la important tasca que realitza de cares al poble, sigui una nova porta, un nou escenari, per al teatre no professional, al qual es presti més atenció del que s'ha fet fins ara.

VICENÇ LÓPEZ

Can Forn i les altres cases

Per anar des de casa cap al carrer dels Ciutadans i al centre de Girona, puc triar dos camins, la pujada de Sant Martí o bé les escales de la pujada de Sant Domènec. És tant com dir que sóc veí de la Diputació i de les seves noves dependències de Can Forn.

En la meua memòria d'adolescent, can Forn era un quarter de "grisos". Davant per davant de la residència del governador civil, la comissaria de policia donava fe de l'existència del poder coactiu. Homes seriosos, d'uniforme color plom, hi tenien estada, i n'entraven i sortien de tant en tant homes de cara fosca, emmanillats.

Quan els grisos van marxar cap a la Gran Via, va restar a la casa de la Pujada de Sant Martí el seu economat. Caixes de botelles de llet, sacs de fesoles i bidons d'oli em feien pensar que la gent de les forces d'ordre tenien una família i havien de posar el pa a taula. La casa de la finestra cantonera, però, s'anava degradant.

Ara li ha arribat l'hora d'una restauració i revitalització. L'arquitecte Josep M. Fina ha dirigit les reformes, sufragades per la Diputació, en vista a dotar de locals la seu de la Presidència. Redescobrim la gràcia de les obertures del primer pis i la noblesa del parament de pedra, suara esquinçat i fet pellingots. Ens assabentem de la vinculació a aquest edifici de gironins il·lustres, com Manuel Viñas i Graugés i Tomàs Carreras i Artau. Ens sorprenen la senyoria de la balustrada i de l'enteixinat de fusta del pati.

El barri vell ha recuperat ja l'antic edifici de les religioses del Servei Domèstic, la Mercè i bon nombre de cases de la Força. Aviat li tocarà el torn a sant Domènec. Can Forn és un bon pas en el camí de conjunt. Llàstima que, a banda i banda, la flanquegin cases espellifades i desmanegades. Una restauració local posa més en evidència la necessitat d'altres intervencions.

JOSEP M. MARQUÈS

UNIVERSITAT

TEATRE

PATRIMONI